

РЕШЕНИЕ

№ 3303

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 11.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2497** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Сладжана Й. П., [дата на раждане] г- гражданин на Република С. с адрес. Гр.Зайчар, [улица], чрез адв. М. М. срещу Заповед NO-8459/2020-06-02 на ИД Председател на Държавната агенция за българите в чужбина, с която е отказано издаването на удостоверение за български произход. Твърди се, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон чл.3 ал.1 Закон за българите, живеещи извън република България, както и в нарушение на административно производствените правила.

В съдебното заседание жалбоподателят не се представлява, като адвокатът ѝ представя писмени бележки и и поддържа жалбата. Претендира разноси.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за българите в чужбина чрез упълномощен адвокат пледира за отхвърляне на жалбата. Претендира разноси.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът приема следното от фактическа и правна страна. Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. По делото липсват доказателства за датата на връчване на заповедта на оспорвания,ето защо жалбата ,подадена на 12.03.2021г. е в срок. Разгледана по същество, тя е основателна.

Със заявление, подадено на 24.07.2019 г. сръбският гражданин Сладжана Й. П. е поискал от Д. издаване на удостоверение за български произход. Приложил е към заявлението декларация, че има българско национално съзнание и с български произход, тъй като баща й –Й. М. е с българска народност;копие на паспорт; своя Акт за раждане, издаден от регистъра за ражданията в Зайчар; извлечение от регистъра на населението от [община],МК Брачевац досежно бащата на дядо си М. М.,както и копие на лична карта на М. П.,българска гражданка- дъщеря на жалбоподателката. В рамките на административното производство е налице и становище на специалист в “БО и ИД” от 02.06.2020г,съгласно което Сладжана Й. П. не доказва своя български произход,тъй като представените доказателства не доказват по категоричен начин българския му произход.

На 02.06.2020 г. ИД Председателят на Д. издава оспорваната Заповед No O -8459, в която приема, че въз основа на приложените документи не може да бъде направен безспорен извод за български произход на заявителя, според изискванията на § 2, т. 1 от Закона за българското гражданство.Налице е компетентност на лицето Д. В. да издаде оспорения административен акт,тъй като същият е определен за изпълняващ длъжността председател на Д. със заповед № KB-262/06.11.2018г на министър председателя на Р България. Поради това на основание чл. 14, ал. 3 от Правилника за дейността на Д. Председателят на Д. постановява отказ за издаване на удостоверение за български произход. Позовава се и на чл. 2 и чл. 3 от Закона за българите, живеещи извън република България. Съгласно чл. 14 ал. 3 на цитирания в заповедта Правилник за дейността на Д., Председателят на Агенцията се произнася със заповед за издаване на удостоверение за български произход, въз основа на представеното становище,

когато поне един от възходящите на заявителя е българин. Когато това обстоятелство не е доказано или са налице други пречки за издаване на удостоверение, той постановява със заповед мотивиран отказ. Към датата на постановяване на заповедта е действала разпоредбата на чл.3 ал.1 т.2 от Закона за българите, живеещи извън република България/ изменен ДВ бр.21/ 2021г – в сила от 16.03.2021/, която разпоредба е действала и по време на депозиране на процесната жалба. Отпадането на изискването за представяне на удостоверение за българско гражданство с посочената разпоредба на закона в следствие при липсата на уредено правило как се развиват започналите, но не приключили производства обуславят единствено невъзможността преписката да се върне за ново произнасяне със задължителни указания за издаване на удостоверение за българско гражданство, но не и недопустимост на оспорването по принцип.

Съгласно чл. 14 ал.4 от Правилника, Заповедта на председателя по ал.3 трябва да съдържа всички реквизити, предвидени в чл.59 ал.2 от АПК. От съдържанието на оспорения акт е видно, че липсват мотиви на органа, обосноваващи извода, че заявителя е българин по смисъла на чл. 2 от Закона за българите живеещи извън РБ и лице от български произход по смисъла на ЗБГ. Законното изискване за мотивиране на индивидуалните административни актове означава те да съдържат съвсем конкретни съображения за издаването им – както фактически, така и правни, като мотивите трябва да кореспондират с искането и от тях следва ясно да личи становището на административния орган по неговата основателност от фактическа и правна страна. Неизлагането на мотиви е съществен порок на оспорения акт и основание за отмяна на административния акт, защото ограничава възможността на страните да се защитят, а на съдебната инстанция - да извърши проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт. Въпреки констатирания порок съдът счита, че следва да се отбележи следното: Понятието "лице от български произход" е дефинирано в т. 1 на § 2 от ДР на ЗБГ, съгласно която това е лице, на което поне единият възходящ е българин. Съдебната практика е установила тълкуване на това определение в смисъл, че този възходящ е български гражданин. Понятието "българин", с оглед конституционната уредба на основните начала в държавата, не

може да се тълкува с оглед неговото етническо съдържание, а с оглед правното му съдържание - правната и политическата връзка между едно лице и държавата Република България, т. е. българското гражданство (така се посочва в Решение No 11634 от 04.11.2015 г. по адм. д. No 3888/2015 г., III отд. на ВАС, в същия смисъл е и решение No 10679 от 09.07.2019 г., постановено по адм. д. No 4541/2019 г.). Изтъкването на етническото съдържание на това понятие не намира опора в този или други действащи закони, нито в Конституцията на Република България. Понятието "етнически" законово винаги се свързва с понятието "произход" или "принадлежност" и тази терминологична комбинация - "етническа принадлежност" в основния закон - Конституцията се използва единствено в чл. 6 от КРБ, която установява забраната за дискриминационно отношение на основата на този признак. Съгласно чл. 6. от КРБ всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права. Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние. Както се установява от Конституцията другото понятие с етническо съдържание - "народност" също така се използва единствено с оглед обозначаването му като признак, по който е недопустимо различно третиране. Категоричен аргумент е и текстът на чл. 8 от Закона за българското гражданство, който обвързва произхода от родител български гражданин със автоматично придобиване на българско гражданство за детето, независимо от етническа принадлежност и народност. Продължение на тази държавна политика е възможността, предвидена от законодателя в чл. 15, ал. 1, т. 1 от ЗБГ лице, което не е български гражданин да може да придобие българско гражданство по натурализация, без да са налице условията по чл. 12, ал. 1, т. 2, 4, 5 и 6 ако отговаря на изискването да е от български произход.

В случая, безпротиворечиво се установява от приложените в преписката писмени доказателства, че жалбоподателя е с български произход, тъй като баща му, дядо му и прадедо му са родени в Мк Брачевац, [община]- т.37, което се установява от приложените извлечения от регистъра за ражданията и за починалите

лица,потвърждаващо се от удостоверението за раждане на пращадото на жалбоподателката- М. М.- [дата на раждане] г в Брачевац,а също така и от удостоверението за граждански брак между Сладжана П. и М. П.,където е вписана с народност българка,а също така и удостоверение за раждане на М. П.,с което се установява,че същата е с майка Сладжана П..Към жалбата е представено и удостоверение от Д. № 20622010020131112 ,с което се установява,че Сладжана Й. петрович е от български произход.Представеното удостоверение е документ ,по смисъла на чл.3 ал.1 т.1 от ЗБЖИРБ.Необсъждането на тези документи ведно с издаденото удостоверение от Д. представлява нарушение на административно производствените правила по смисъла на чл.35 от АПК,което е довело и до липса на мотиви по смисъла на чл.59 ал.2 т.4 от АПК в оспорената понастоящем заповед.

Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗБЖИРБ българският произход се доказва с документ, издаден от български или чужд държавен орган, каквито документи по преписката са налице. Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта е издадена в установената форма и от компетентен орган, при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона,поради което и следва да се отмени.Поради промяната в закона за българското гражданство с ДВ бр.2182021г в сила от 16.03.2021г не е нужно преписката да се връща на органа за ново произнасяне,поради отпадане на изискването за представяне на удостоверение за български произход като предпоставка за получаване на българско гражданство по натурализация.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се следват разноси в производството в размер на 500 лв,с оглед направеното възражение за прекомерност.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед NoO-8459/2020-06-02 на ИД Председател на Държавната агенция за българите в чужбина, с която е отказано издаването на удостоверение за български

произход.

ОСЪЖДА Държавната агенция за българите в чужбина да заплати на Сладжана Й. П., [дата на раждане] г- гражданин на Република С. с адрес. Гр.Зайчар, [улица], чрез адв. М. М. сумата от 500 лв разноски в производството.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: